

CONSELL NACIONAL.

5 de març de 2005

Intervenció de José Montilla

Bon dia companyes i companys,

Us deia al passat Consell Nacional de novembre que el 2005 seria un any políticament intens. Certament ho està sent, encara que no sempre pels camins que havien previst. Alguns d'ells preocupants.

Durant aquests dies s'ha anat instal·lant al nostre país la sensació d'un cert allunyament de la política de les preocupacions i interessos dels ciutadans. S'han ofert arguments als que raonen la inutilitat de l'acció política i als que volen afeblir els fonaments de la confiança de la societat en els seus representants polítics.

Els socialistes que hem rebut a les darreres conteses electorals la confiança majoritària dels ciutadans i ciutadanes i que tenim la responsabilitat d'encapçalar els governs d'Espanya, de Catalunya i de bona part dels nostres pobles i ciutats, no transitarem pels camins de la demagògia i la crispació.

Hem assistit aquests dies a un lamentable espectacle polític i mediàtic que ha allunyat el debat públic de les qüestions que configuren la veritable agenda d'interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Promoure al Parlament una moció de censura inútil, que a penes recull el suport del 10 per cent dels parlamentaris; o demanar un nou Ple Extraordinari quan fa dies que hem realitzat un, que ha finalitzat amb una resolució conjunta de tots els grups parlamentaris, evidencien la voluntat d'instrumentalitzar la cambra parlamentària al servei d'interessos partidaris.

La Comissió d'investigació aprovada per tots els grups fa una setmana, presentarà dintre de dos mesos els seus resultats davant del Parlament. Serà

aleshores quan el debat polític podrà aportar llum i generar propostes que ajudin a resoldre els problemes detectats.

Per convicció amb els valors de la política i per responsabilitat amb l'exercici del govern, nosaltres no afavorirem el camí de la crispació. Seran el promotors d'aquest tensionament improductiu de la vida política catalana els que hauran de respondre davant dels ciutadans.

Piqué, que condueix un PP català profundament dividit, cerca desesperadament la notorietat al si de l'oposició a Catalunya. I ha optat per una zaplanització de la política catalana que tornarà a ubicar al PP en el marges irrellevants del espectre parlamentari.

Ningú a la societat catalana pot admetre lliçons d'ètica i de proximitat democràtica de qui ha compartit en el governs d'Aznar anys de prepotència, d'ignorància de la veu de la societat i de laminació dels interessos de Catalunya.

Els socialistes tenim un compromís d'honestedat i d'eficàcia amb els ciutadans. Aquest compromís ens obliga a assumir la nostra part de responsabilitat en la situació creada. Ho fem i ho farem amb l'objectiu de recuperar la confiança mútua de ciutadans, tècnics i polítics. Aquesta i no altra és la guia de la nostra actuació.

L'esfondrament a les obres de la línia 5 del metro en el barri del Carmel ha afectat directament a la vida de més d'un miler de persones i indirectament la d'un col·lectiu molt superior de veïns. La nostra responsabilitat a les administracions municipal, autonòmica i estatal, i encara més, el nostre compromís polític amb els col·lectius més desfavorits ens obliguen a donar una resposta pròxima, sensible i decidida.

El Carmel, un dels barris més populars de Barcelona, transformat pel creixement incontrolat de la ciutat en els anys cinquanta i seixanta, té un lloc indiscutible a la geografia urbana de la capital de Catalunya. Els socialistes tenim a més a més motius específics de proximitat i d'identificació amb el que

potser no sigui el jardí bíblic al que al·ludeix el seu nom, però sense cap dubte forma part de la memòria col·lectiva dels treballadors i les classes populars de Barcelona.

Precisament per aquesta singular identificació política i afectiva dels socialistes, amb el barri del Carmel, ens sentim profundament afectats per les dificultats que estan patint una bona part dels seus veïns i veïnes.

Per això no podem acceptar i ens dolen profundament les lliçons que alguns en pretenen donar des de l'oportunisme polític més irresponsable. D'aquells que s'omplen la boca amb un barri que en molts casos mai han trepitjat. Dels que des del primer dia han instrumentalitzat políticament el dolor i el patiment.

Els socialistes no podem estar satisfets per la situació que encara viuen les famílies afectades. Mentre un de sol d'aquests veïns no hagi trobat o refet la seva casa, la seva vida familiar i laboral, no podem estar satisfets.

Els veïns i veïnes afectades han estat, són i seran la nostra primera i fonamental preocupació. I des de totes les administracions s'ha respost amb responsabilitat i compromís als objectius primordials: en primer lloc salvaguardar la vida de les persones, en segon lloc reduir al màxim les dificultats quotidianes generades per viure desplaçats de la llar, i finalment posar en marxa els mecanismes perquè es pugui produir el més aviat possible el retorn a casa.

Ho hem de dir i reconèixer, l'ajuntament ha adreçat des de les primeres hores tota la seva capacitat política, tècnica i humana per atendre les necessitats de les famílies desplaçades. Algun dia, quan s'hagi recuperat la normalitat en aquests carrers (Llobregós, Calafell, Sigüenza...) molts d'ells instal·lats ja per sempre a la memòria col·lectiva, es podrà escriure el diari d'aquests intensos dies.

Dies i setmanes on centenars de persones, començant per l'alcalde, Joan Clos, els regidors que personalment han informat a les famílies en els hotels, els funcionaris del districte d'Horta-Guinardó, la Guàrdia Urbana, els bombers, els serveis socials, els serveis tècnics; han donat un exemple viu de vocació amb la

funció pública, amb el servei públic. I crec que també és de justícia reconèixer els molts veïns i veïnes del Carmel i de tota Barcelona que s'han solidaritzat amb els afectats.

Una actuació que ha generat centenars, milers de petites anècdotes i històries quotidianes: des de la solució del transport escolar, la recuperació dels animals de companya, l'atenció psicològica, l'atenció en els hotels... Ha estat un exemple de la importància primordial de l'acció des de la proximitat. Una proximitat que només des dels ajuntaments es pot oferir amb la urgència i eficàcia necessària. Ara és encara aviat, però amb el temps, s'acabarà reconeixent l'esforç que la ciutat ha fet.

També hem disposat des del primer dia el compromís sense límits de la Generalitat de Catalunya. Ho sabem i ho hem dir, el compromís del President de Catalunya, del nostre company Pasqual Maragall, perquè la Generalitat desplegués tota la seva capacitat d'actuació política i tècnica per atendre una emergència sense precedents.

Tot el govern, i particularment el Departament de Política Territorial, dirigit amb una fortalesa i dedicació inesgotable pel nostre company Joaquim Nadal, ha actuat en primer lloc amb la vista posada en la solució dels problemes immediats dels ciutadans afectats. Cercant els mecanismes per la regeneració urbanística del barri. I també identificant els instruments per a garantir la seguretat i la fiabilitat de les obres de la línia 5 del metro, i del conjunt de l'obra pública que es desenvolupa en el subsòl.

Davant de la crisi provocada per l'esfondrament al Carmel, els socialistes hem tornat a actuar amb cohesió i unitat, a vegades no tant acompanyats com haguessin volgut. Però com ja sabeu, els èxits tenen mil pares però les dificultats estan orfes.

Hem atès els problemes reals i efectius que afecten i preocupen als veïns directament afectats i que també inquieten al conjunt dels ciutadans del nostre

país. Aquesta ha estat la guia de la nostra actuació, i no ens separarem d'ella per molt que alguns intentin desviar l'atenció per defensar interessos partidaris.

Finalment, també hem rebut, i ho hem de reivindicar amb satisfacció l'ajut específic i directe a les famílies afectades del govern de l'Estat. Com ja sabeu són ajudes complementàries que s'afegeixen a les que específicament i des del govern de Catalunya s'estan definint amb el diàleg i el compromís dels mateixos afectats.

Aquesta setmana hem assistit a la culminació de l'acord amb les 34 famílies que han perdut el seu habitatge. Aquest i no altre és el camí que hem de seguir i culminar pel conjunt dels afectats.

D'altre banda, i mes enllà de la imprescindible i prioritària actuació per atendre les necessitats dels afectats, també és cert que la crisi en el Carmel, ha situat en primer pla i en algun cas ha incorporat, noves qüestions a l'agenda política del país. Em refereixo a les qüestions reals i no als artificis partidaris.

Per exemple ha situat en primer pla la necessitat de millorar entorns urbans concrets i definits a moltes ciutats i pobles de Catalunya. De fet a finals de l'any passat el govern de la Generalitat va resoldre la selecció dels primers 13 barris que rebran una intervenció integral.

Els fets del Carmel ens reafirmen en la convicció de que la convivència i el progrés als nostres pobles i ciutats requereix d'entorns urbans amables, amb equipaments accessibles i habitatges en condicions. Amb aquest compromís polític si que ens sentim obligats davant dels ciutadans.

El Carmel també ha situat en primer pla el debat al voltant de l'habitatge. Ha estat la constatació, la reafirmació de la inexistència o debilitat històrica de l'habitatge públic de qualitat. I de com això ha afavorit operacions immobiliàries urbanística i tècnicament qüestionables.

Això ens reafirma en una de les línies d'actuació primordials del govern de Catalunya i d'Espanya, i que tan reiteradament s'ha reivindicat des dels ajuntaments: l'habitatge públic. Des d'aquesta perspectiva adquireix plena rellevància el pla del govern de Catalunya per impulsar 42.000 nous habitatges públics i la rehabilitació d'uns altres 40.000, al llarg de la legislatura.

El Carmel també ens obliga ha realitzar una reflexió sobre els instruments de l'administració per a l'execució de l'obra pública. En particular el paper de GISA i la necessitat de modificar els mecanismes de relació d'aquesta amb els Departaments del govern per un millor seguiment i control de les obres. I això requerirà també, com es va acordar en la resolució del Parlament, elaborar una llei reguladora de l'obra pública a Catalunya i ampliar el paper de la Sindicatura de Comptes pel seguiment i fiscalització dels contractes administratius.

I finalment el debat parlamentari sobre l'esfondrament al Carmel ha posat damunt la taula la preocupació per la transparència i el combat del frau en l'actuació de l'administració. Precisament aquesta preocupació raonable ha estat treta fora de tota mesura i eixamplada fins al paroxisme pels que són moguts per interessos partidaris i l'estricta càlcul sobre el desgast polític d'uns i altres i els seus efectes electorals. Potser nosaltres hem pogut ajudar en el seu inici a aquesta polèmica, però sense cap dubte altres han volgut convertir un incident en el marc de la dialèctica parlamentària en categoria política.

Els socialistes compartim un compromís per l'ètica i la transparència a l'acció pública. Hem treballat sempre per eixamplar la confiança dels ciutadans envers l'administració i ho continuarem fent.

Aquesta voluntat de promoure la màxima transparència i guanyar la confiança dels ciutadans ha estat degudament recollida en la resolució del Parlament. D'una banda la Comissió d'Investigació sobre el projecte, l'adjudicació, l'execució i el control de les obres de la línia 5 del metro i també els procediments d'adjudicació, finançament i gestió de l'obra pública a Catalunya. Nosaltres desitgem que es posi tota la llum sobre una forma de fer i operar, hereva dels "cercles de confiança" que tan satisfieien a l'anterior govern de la

Generalitat, però que ha conduït a un desastre tan majúscul. I d'altra banda valorem de forma especialment positiva la decisió de crear l'oficina de lluita contra el frau dins de l'administració de la Generalitat i el sector públic. Previsió que cal recordar està contemplada al Pacte del Tinell.

Penso que aquestes i no altres són les qüestions que mereixen una resposta dels responsables polítics i dels gestors de les administracions públiques.

Per això no deixa de sorprendre la rapidesa amb la que alguns volem renunciar als objectius que aquest país s'ha plantejat per aquesta legislatura.

Clar que és més fàcil d'entendre si interpreten aquestes posicions des del combat al projecte catalanista i de progrés expressat en el Pacte del Tinell.

Nosaltres treballarem per tirar endavant el compromís que tenim als ciutadans de Catalunya. Aquesta és una legislatura clau pel progrés de Catalunya. No abandonarem irresponsablement la possibilitat històrica que tenim al davant. Les circumstàncies de govern que es donen a Catalunya i Espanya són excepcionals en termes històrics, no podem renunciar-hi.

En primer lloc per les reformes institucionals de primer ordre que hem de culminar. En refereixo naturalment a l'Estatut i al model de finançament. I demano al conjunt de les forces polítiques que actuïn amb responsabilitat de país. Els ciutadans amb tot el seu dret ens jutjaran en funció d'aquest criteri.

Hi també tenim damunt la taula reformes fonamentals com la nova estructuració del territori i la futura llei electoral.

D'altra banda tenim els compromisos del Pla de Govern, veritable full de ruta de l'acció de la Generalitat i que es comença a desplegar plenament durant aquest any 2005.

Perquè mal que els hi pesi a alguns aquest govern de Catalunya governa. I ho continuarem fent fins al final de la legislatura. Que no es facin il·lusions els nostres adversaris.

Perquè tenim aprovat un Pressupost per l'any 2005 que incrementa en més d'un seixanta per cent la inversió pública i prioritza la despesa social.

Perquè les actuacions de xoc a l'àmbit sanitari desenvolupades durant el 2004 ja han permès reduir les llistes d'espera en els centres hospitalaris.

Perquè hem signat amb els interlocutors socials, sindicals i patronals, l'Acord per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Instrument clau per promoure un creixement econòmic sostenible i sostingut.

Perquè aquest any 2005 s'està desplegant un ambiciós programa de millora de la xarxa viària catalana.

Perquè la cultura catalana va sortir reforçada de la Feria del libro de Guadalajara i té una nova oportunitat de projectar-se al món com a convidada d'honor de la Fira del llibre de Frankfurt, la més reconeguda del món.

Perquè hem arribat a un acord amb el món local per duplicar l'oferta de places d'escola bressol incorporant 30.000 noves places d'ara al 2008.

El govern té un programa d'actuació ambiciós. Treballarem sense defalliment per desenvolupar-ho.

L'acció del govern de Catalunya està acompanyada pel govern de José Luís Rodríguez Zapatero. Aquesta és la nostra sort i la nostra oportunitat.

Un govern d'Espanya sòlid, que creix i es reforça resolent amb decisió, "a la primera" com li agrada dir al president Zapatero, els desafiaments claus d'aquesta legislatura.

Així ha estat per exemple amb l'aprovació del Tractat Constitucional europeu.

Alguns reclamaven, camins més senzills, a través de ratificació parlamentària, per aprovar la Constitució Europea.

Però els socialistes, coherents amb el nostre europeisme d'arrels profundes, vàrem apostar per fer un debat obert i públic.

El referèndum ha donat l'oportunitat, per primer cop, als ciutadans i ciutadanes, de fer avançar Europa, d'adquirir la condició de ciutadans europeus, per decisió pròpia.

El resultat ha estat irrefutable. Més de tres quartes parts dels votants de tota Espanya, i dos terços a Catalunya, han reafirmat el compromís de la nostra societat amb la construcció europea.

Certament ens hagués agradat una major participació. Però hem de recordar que s'han mantingut els nivells assolits a les passades eleccions al Parlament Europeu, i lleugerament per sobre en el cas de Catalunya. El que no és poc, si recordem com varen arribar al Referèndum els altres partits que defensaven el vot favorable.

D'una banda un PP que fins al darrer moment va flirtejar amb la idea de fer servir el referèndum per castigar el govern. El que es va torna a apreciar en el moment de fer la valoració dels resultats.

I a casa nostra Convergència va adoptar un posició ambigua fins a poques setmanes del referèndum, el que s'ha traslladat en una menor capacitat de fidelització dels seus votants. Així s'observa fàcilment mitjançant l'anàlisi territorialitzat dels resultats del referèndum.

Us parlava dels reptes i compromisos del govern d'Espanya per aquesta legislatura. Superada la prova europea, aquests dies arranca el procés de

reforma Constitucional, amb la consulta al Consell d'Estat sobre els quatre aspectes fonamentals: incorporació de les CC.AA. al text, reforma de la successió a la casa reial, reforma del Senat com a cambra territorial i l'adaptació als tractats europeus.

D'altra banda tenim el conjunt de reformes ja encetades orientades al desenvolupament de l'Espanya plural. En general el compromís d'impulsar la reforma dels Estatuts i en particular el compromís per recolzar el text que amb un ampli suport pactem les forces polítiques catalanes.

L'impuls a l'Espanya dels pobles, a l'Espanya federal i plural, es troba reconeguda a moltes de les actuacions del govern d'Espanya. Aquesta setmana per exemple ha participat per primer cop un membre del govern de la Generalitat, el Conseller Siurana, en una reunió del Consell de Ministres de la UE.

També aquests dies el president Zapatero ha defensat la identitat plurilingüística d'Espanya davant de l'Assemblea Nacional francesa. Algú podria dir que són fets irrellevants o estètics, però el cert és que són exemples de l'assumpció amb naturalitat pel govern de l'Estat, de la realitat pluricultural d'Espanya.

Un govern d'Espanya que també té en aquest any 2005 un exercici decisiu per desplegar el conjunt de polítiques socials i econòmiques que troben suport en el pressupost ja aprovat. I que com sabeu, ha prioritzat la despesa social –amb l'increment de pensions i del SMI, i l'augment de les beques- i el recolzament a l'economia productiva –donant prioritat a les infraestructures, la investigació, el desenvolupament i la innovació -.

El suport a l'economia productiva al que feia menció, ha rebut un nou impuls la setmana passada amb l'aprovació del Pla de Dinamització de l'Economia. Aquest pla es una peça clau de l'estratègia econòmica del govern i s'orienta a aconseguir major ocupació, productivitat i competitivitat empresarial. L'economia espanyola creix significativament per sobre dels països de l'euro i

continua reduint el nombre d'aturats, però requereix reorientar els fonaments del seu creixement, reduir un suport excessiu en el sector de la construcció i reforçar els sectors amb major productivitat i capacitat de generació de valor afegit.

Aquest Pla es completarà al llarg d'aquest exercici amb el Pla de foment empresarial, la reforma del mercat de treball que s'està debatent amb sindicats i patronal i la reforma fiscal.

Com sabeu el govern també impulsa un conjunt de reformes orientades a configurar un marc més ampli de drets de ciutadania. Avui a poques jornades de la commemoració del dia 8 de març crec que hem de reivindicar l'actuació decidida del nostre govern per aconseguir una radical equitat de gènere a tots els àmbits de la vida. Actuacions que vàrem iniciar amb la llei contra la violència de gènere i que ara troben continuïtat amb l'ambiciós Pla per la igualtat de gènere a l'administració aprovat en el Consell de Ministres d'ahir.

Vaig acabant,

Coneixeu bé l'acció dels governs progressistes de Catalunya i d'Espanya.

Tenim un compromís amb els ciutadans i ciutadanes d'aquest país per fer progressar l'autogovern, aprofundir el desenvolupament econòmic i millorar la seva vertebració territorial i social.

No volem ni ens podem deixar confondre pel camí que han encetat els que senzillament combaten el nostre projecte polític per tots els mitjans al seu abast. No ens faran dubtar amb una querella inviable, de la que no obtindran cap resultat, i que expressa una fugida endavant que promou una judicialització de la política catalana que amb tota seguretat se'ls hi girarà en contra més aviat que tard.

Si alguna vegada ha existit el oasis català no ha estat ni pel tarannà de l'anterior govern ni pel de CiU. Ens van insultar i menysprear en seu parlamentaria i fora

d'ella. Els socialistes mai vam callar, però mai se'ns va acudir recórrer als tribunals. Per què la política es fa dialogant, fora i dintre del parlament.

Amb aquesta actitud de CiU es torna a constatar els problemes de lideratge d'Artur Mas. La seva profunda debilitat interna, la seva incapacitat per exercir el paper d'oposició, està arrossegant a la coalició fora dels marges raonables del combat polític. Pretén traslladar als tribunals el que és incapaç d'argumentar en el debat polític. Una radicalització que perjudicarà en primer lloc a la coalició, però que lamentablement també pot afectar a la defensa dels interessos col·lectius de Catalunya.

Els socialistes i el govern de Catalunya continuarem adreçant-nos als ciutadans, als seus problemes i inquietuds, que són els que es mereixen la nostra atenció. Aquest i no altre és el camí.

Per això hem de tenir l'esperit tranquil, la ment serena i confiança. Confiança amb els projectes que llargament hem madurat i que ara tenim l'oportunitat de fer realitat.

Estic convençut que amb el vostre esforç i el vostre seny ho aconseguirem.

Moltes gràcies